

Endless Medication

Rosa ne pleure jamais, elle porte des couronnes de fleurs, elle cueille des fleurs en plastiques dans les cimetières et elle tricote des couvertures d'insectes avec lesquelles elle essaie de dormir. Rosa veut devenir un fakir. Un jour, Dieu lui rend visite et lui raconte que le nouveau messie grandit dans son gros intestin. Il interdit à Rosa de manger, elle ne peut aspirer que de l'air, parce qu'un enfant de Dieu ne peut pas naître dans la merde. Mais de dures épreuves l'attendent encore. Comme un vrai fakir Rosa souffre son étrange calvaire jusqu'à la naissance de son fils, le rédempteur en plastique.

Endless Medication est un petit théâtre de variété coloré de musique nostalgique à l'accordéon, un monde qui vacille résolument entre délire et réalité, entre extase et blasphème. C'est l'univers fou de deux femmes en recherche de leur propre langue, leurs propres hallucinations et leur propre réalité.

Marijs Boulogne a fait des études de mise en scène au Rits à Bruxelles. Comme créateur elle s'intéresse aux stratégies de libération de la femme au travers de l'histoire. Dans son œuvre elle explore la force de la naïveté comme une arme, les possibilités de transgressions et d'extase, elle tente de surpasser, d'opposer les limites des rôles féminins.

Manah Depauw a fait des études d'art dramatique au Conservatoire de Liège. Elle a travaillé avec Charlie Degotte dans *La Revue Panique* au Théâtre de Poche, elle a joué dans une compagnie de théâtre de rue *La Compagnie du Parking*. Elle vient de faire une tournée de trois mois au Vietnam et au Cambodge avec un spectacle s'adressant aux populations en détresse. Fascinée par l'Art Brut elle fait elle-même de la peinture.

Ce qui est remarquable c'est que Boulogne et Depauw paraissent suivre une logique presque infantile, une logique que la plupart des gens perdent peu à peu dans leur vie, mais qui possède une force poétique et plastique qui crée des images fortes et des associations étranges. Au deuxième niveau Endless Medication contient beaucoup de traces, qui conduisent entre autre à la liaison entre le féminin et la folie (religieuse). Tout ça mis en scène d'une manière extrêmement personnelle et osée.

Sally De Kunst, De Morgen, 31/07/2002

L'univers qui a donné naissance à Endless Medication, a une dimension mythologique, dans l'exaltation religieuse et la froideur laconique. Les pratiques dégoûtantes d'avortement et de mutilation ne peuvent pas détruire l'innocence de la pièce. Boulogne est la Amélie Nothomb de Flandre, elle va sans doute faire tourner un nouveau vent sur la scène théâtrale.

Elke Van Campenhout, De Standaard, 31/07/2002

[...] Loin de l'intellectualisme, Boulogne [et Depauw] ont palpé profondément dans leurs propre subconscient et puisé avec richesse dans la tradition de la fantaisie d'innocence de la mystique des femmes. C'est osé, parfois obscène, scatologique et blasphématoire, mais toujours authentique et d'une légèreté qui fait peur. [...] Un spectacle émouvant, malsain et hilarant. Mystique de la chair, le cosmos à l'intérieur d'un fruit coupé.

Lieven De Cauter

Dans Endless Medication, créé comme examen final pour le RITS à Bruxelles, la scène est prise par des créateurs avec une personnalité forte, qui développent une logique spéciale, sans compromis. Boulogne et Depauw forment un duo fort qui absorbe le public sans effort dans sa fantaisie effrénée et féminine.

Rapport du jury, Theater aan Zee

Un mystère pathologique.

Endless Medication, une pièce mise en scène par Marijs Boulogne [et Manah Depauw], est une explosion de vitalité dans la transgression, une transe d'hallucination religieuse et érotique qui fait penser à la mythologie des patients psychiatriques. Un résumé très court : dans cette pièce nous assistons à la fécondation d'une vierge folle par dieu. Loin de l'intellectualisme, Boulogne [et Depauw] ont palpé profondément dans leurs propre subconscient et puisé avec richesse dans la tradition de la fantaisie d'innocence de la mystique des femmes. C'est osé, parfois obscène, scatologique et blasphématoire, mais toujours authentique et d'une légèreté qui fait peur. Le délire et les balades à l'accordéon se succèdent, ce qui lie la pièce à Dario Fo et aux mystères médiévaux. Le cadre minimaliste s'adapte à ce genre de théâtre de rue scabreux, avec des accessoires fonctionnels, comme la pastèque qui représente le ventre de la femme enceinte et qui est vidé d'une façon sanglante devant les yeux du public. L'actrice francophone qui massacre la langue néerlandaise d'une façon extrêmement érotique (ce qui renforce l'idée d'un délire psychotique) incarne la vierge qui est fécondée par Dieu d'une manière très convaincante, presque naturelle. Un spectacle émouvant, malsain et hilarant. Mystique de la chair, le cosmos à l'intérieur d'un fruit coupé.

Lieven De Cauter

Een klassiek parcours met weerhaakjes

Naar jaarlijkse gewoonte vormt het luik Jofg Theater Werk de ruggengraat van Theater aan Zee in Oostende. Artistiek programmator Don Verboven selecteerde voor dat parcours een twintigtal projecten van Vlaamse en Nederlandse theaterstudenten en jonge makers. In zijn spoor signaleert *De Morgen* een aantal opmerkelijke voorstellingen. Vandaag de eerste van drie afleveringen.

CREATIEF
Van onze medewerker
Sally De Kunst

Het begint een prettig weerkerend zomers prijntje te worden in Oostende: jonge theatermakers uit Nederland en Vlaanderen die met elkaar verbouwen in het festivalcentrum Café Koer, bij een frisse pint of een lekkere hap. Wat de intentie van artistiek programmator Don Verboven betreft, een ontmoetingsplaats te creëren voor theaterstudenten uit verschillende opleidingen die tijdens het academiëjaar nauwelijks met elkaar in contact komen. Ijkt het opzet jong Theater Werk dit jaar andermaal gelukt.

Bovendien lijkt een opvallend gemengd publiek van professionals maar ook toeristen en Oostendenaars zijn weg te vinden naar het Postgebouw, waar de voorstellingen spelen, wat soms tot spontane, sappige reacties leidt. Maar vooral de *Stadsnoona-*

den, het luik waarin het publiek door de stad geleid wordt naar diverse locatieprojecten op onbekende Oostendse plekken, van de kelder van het Thermane Palace Hotel, tot een braakliggend terrein achter het Feest- en Kulturpalais, is qua opkomst een succes. De oogst aan opmerkelijke voorstellingen viel de eerste twee

de Toneelschool Arnhem, een bij wijlen knap maar vooral erg hoedschappig staalje inleavingsvermogen af in zijn rol van de doktoze met wie hij een jaar optrok. De studenten van het Conservatorium Gent gingen dan weer aan de slag met *De naamlozen*, een tekst van Filip Vanluchene, voor een stuk degelijk, helder

Naar jaarlijkse gewoonte vormt het luik Jong Theater Werk de ruggengraat van

Theater aan Zee in Oostende

dagen van het Jong Theater Werk-festival echter mag er tot soms opvallend klassiek uit. Zo deed *Gevalten*, sfer van Rits-student Greg Timmermans sterk denken aan de inusituante monologen van Bob De Moor, en leverde Koen Wouterse, net afgestudeerd aan

verteltheater. De voorspelbare, behoudsgezinde regie van men-tor Danny Keuppens gaf de zeven jonge acteurs echter maar weinig die kans het onderste uit de kan te halen. Kortom, geen verrassingen op Jong Theater Werk aanvankelijk.

Endless Medication, de revelatie van de eerste twee dagen Jong Theater Werk. (Foto Isabel Devos / RV)

tot we terechtkwamen in de originele assertiviteitstraining *Sparta 2010* van Rits-student Joost Vandecasteele. Zijn onemanshow begint met een hoog gehalte van *Publikscherm* in de geest van de voorstelling *Frist Night* van het Britse collectief *Forced Entertainment*: de toeschouwers worden met de vinger gewezen en krijgen hun ziektes, echtscheidingen en financiële

problemen naar het hoofd geslingerd. Net voor een deja-vu gevoel intreedt, neemt *Sparta 2010* evenwel een bocht en profileert Vandecasteele zich als een combinatie van een demagogische goeroe en een vlotte crisismanager die geld maakt getuiktig predikt. Tegelijkertijd neemt hij het publiek bij de hand in zijn professionele beschouwingen over de nieuwe stad Sparta, die in het

jaar 2010 ten onder zal gaan aan de oorlog tussen twee zwerwers. Als een doorgewinterde stand-up comedian raast Vandecasteele zich met veel branie naar een opzwevende climax. De revelatie van de eerste twee dagen Jong Theater Werk was echter *Endless Medication* van Rits-studente Marijs Boulogne en haar wapenzuster Manah Depauw. Hoewel bij momenten

inconsequent en te nonchalant gebracht, intrigeert het beeldrijke, bizarre universum van Boulogne en Depauw tot de laatste minuut. Met de nodige humor verkondigen zij de komst van een nieuwe Messias. Centraal in het verhaal staat Rosa, die een kind van God draagt in haar dikke darm, wat ze ontdekt doordat haar orgasmen de smaak van haar eten hebben, die vervolgens een ei wil uitbroeden waaruit het "kinneke Jezus" moet groeien en ten slotte uit haar been een kind baart. Waarna ze gedood wordt tot het slikken van "einde-loze medicatie".

Opmerkelijk is dat Boulogne en Depauw bijna een kinderlijke logica lijken te volgen, een logica die de meeste mensen gaandeweg in hun leven verliezen, maar waarvan een poëtische, plastische kracht uitgaat die sterke beelden en vreemde associaties tot gevolg heeft. Op een tweede niveau echter bevat *Endless Medication* een heleboel sporen, die onder meer naar het verband tussen vrouwelijkheid en (gods-)dienstwaanzin leiden. Dat alles op hoogst persoonlijke en gedurfde wijze geënceneerd.

Aflevering 2 verschijnt op 2 augustus. Jong Theater Werk loopt nog tot en met 3 augustus op verschillende locaties in Oostende. Info en reserveringen: Dienst Toesime, Monacoplein 2, Oostende, tel. 059/701199 of www.theateraanzee.be

De Morgen
31-07-2002

KORT GEDING

THEATER AAN ZEE

HELLENIMFEN IN OOSTENDE

*Stadsmoaden loopt nog tot 2 augustus in Oostende. Info op
059-70.11.99 of www.theateraanzee.be*

EEN kotsende dakloze, een charmezanger op Lloret del Mar en een koppel blasfemisch subversieve hellenimfen. Het is maar een kleine greep uit de talrijke voorstellingen van jonge makers die in Oostende te zien zijn.

In het kader van het project „Stadsmoaden” wordt de kijker meegenomen op een wandeling door Oostende. Het programma verandert om de twee dagen, en telkens kan je op verrassende locaties kijken naar drie voorstellingen van studenten uit Belgische en Nederlandse theaterscholen.

In een obscure parkeergarage tussen twee blinde muren ligt een lichaam tegen de muur. De figuur die zich na enige tijd opricht, draagt morsige kleren. Hij spreekt met dikke tong en is de schaamte voorbij.

Kiwi is een voorstelling van Koen Wouterse van de Arnhemse Toneelschool en schuwt het schokeffect niet. Na een jaar lang met een dakloze te hebben opgetrokken, portretteert Wouterse een aftakelend lijf, platgespoten en leeggezopen. Kotsend, pissend en schokkend in zijn extreme ont-heemdheid. „Nicotine, heroïne, aspirine, mescaline, Jacqueline” heet de monomane song waarmee hij zijns ondanks nog hoopt door te breken.

Het ontbreekt Wouterse zeker niet aan durf en energie, al had de tekst wat snediger gekund. De politieke aanspraken zijn soms een beetje grátuit, maar de ironie van een overlevende hippie die crepeert aan zijn vrijheidsdrang, is wrang genoeg om te boeien.

Gevallen ster van Greg Timmermans, student aan het Rits, bespeelt een heel andere gevoelig-

heid. Een Vlaamse zanger op leeftijd kijkt terug op de val van zijn carrière. Hij draagt een krampachtig gesteven hemd en een iets te strak aangetrokken das. De kartonnen dozen vol flyers en enkele goudvissen zijn de enige compagnons in een leven dat getekend is door de afwezige moeder.

Gevallen ster is een bijzonder humoristische voorstelling, die de toeschouwer moeiteloos op sleeptouw neemt. Timmermans koppelt sentiment aan boosaardig entertainment en sluit af met de ATV-documentaire die de voorstelling inspireerde.

Het hoogtepunt van het jonge programma was de even maffe als inventieve voorstelling *Endless medication* van Marijs Boulogne.

In haar voorstelling is God een driekoppig wezen dat een ont-hecht fakirmeisje sodomietert en zodoende bij haar een kind verwekt in haar ingewanden. Boulogne en haar medestandster gooien met godslasterlijke uitspraken en scatologische spitsvondigheden. Beide meisjes hanteren een perverse onschuld en de weemoedig opgewekte accordeonnummers doen de rest.

Het universum dat in *Endless medication* tot leven wordt gebracht, is er een van mythologische dimensies, van religieuze exaltatie en laconieke onderkoeldheid.

De onsmakelijke abortus- en mutilatiepraktijken kunnen de onschuld niet vernietigen. Boulogne is de Amélie Nothomb van Vlaanderen, ze zal ongetwijfeld een nieuwe wind door het theater doen waaien.

Elke Van Campenhout

Theater aan Zee koestert jong talent

Van onze medewerkster
Elke Van Campenhout

www.theateraanzee.be

OOSTENDE — Zaterdag sloot Theater aan Zee stormachtig af met gietende regen. Na een dikke week theater, poëzie en muziek beleefde het festival zijn apotheose met de uitreiking van de Jong Theaterwerk-prijzen. De voorstellingen van de prille makers in kwestie waren gedurende de hele week te zien in het voormalige Postgebouw, en tijdens de *Stadsnomaden*-wandelingen langs bekende en minder bekende uithoeken van Oostende.

De selectie voor de Jong Theaterwerk-prijzen leverde niet meteen grote verrassingen op. De vier geselecteerde voorstellingen waren de afgelopen dagen al uitgebreid besproken en bejubeld op het Café Koer festivalcafé.

De KBC-geldprijs van 2.500 euro ging naar De Warme Winkel voor hun voorstelling *Ajah*, oftewel *Als je alles hebt*. De voorstelling is gegroeid uit het verhaal van de multimiljonair Abraham van Leeuwen, en losjes geënt op het sprookje van de nieuwe kleren van de keizer. *Ajah* gaat over de hedendaagse decadentie, over rijke mensen en hun dromen, en over het onbetaalbare geluk. De makers, Vincent Rietveld en Mara van Vlijmen, beëindigden net hun opleiding aan de Toneelacademie van Maastricht, en zullen het prijzengeld gebruiken om deze voorstelling verder uit te werken. Verder hopen ze met hun gloednieuwe gezelschap De Warme Winkel vaste voet te krijgen in het Vlaams-Nederlandse theaterveld.

De prijs van de stad Oostende en het kunstencentrum Stuc in

Leuven geeft de winnaar de mogelijkheid om in residentie in alle rust aan een nieuwe voorstelling te werken. Hij omvat ook een geldsom van 10.000 euro. De prijs ging naar het hilarisch maffe *Endless medication* van Marijs Boulogne. Voor haar afstudeerproject aan het Brusselse Rits ging zij, samen met haar partner in crime Manah de Pauw, op zoek naar de onderstroom van heiligenverhalen en psychose, naar het leven van de mystici en de vreemde wederwaardigheden van de Zuid-Amerikaanse Rosa van Lima, die bloemenkransen met ijzere doornen droeg. *Endless medication* is een voorstelling waarin de fantasie alle kanten opbotst. In vorm zowel als inhoud.

Theater aan Zee verbindt kwaliteit met toegankelijkheid

Een verblijf in residentie en 10.000 euro werden door de stad Oostende en het kunstencentrum Limelight in Kortrijk ook toegekend aan *Sparta 2010*, een Rits-project van Joost Vandecasteele. Deze assertiviteitstraining balanciert tussen mythe en pragmatiek, tussen drama en eenvoud, en belooft het beste voor de voorstelling die mogelijk uit de residentie zal resulteren.

Ten slotte was er nog de prijs van de organiserende vzw Tartart, die tijdens het komende Theater aan Zee-festival tijd en ruimte aanbiedt voor het maken van een nieuwe voorstelling, en daar nog eens 2.500 euro bovenop legt. De bekroonde productie, *Zomer in Zeeland* van de AHK regieoplei-

ding in Amsterdam, was een objecttheatervoorstelling die speelt op uitgekiende traagheid en technische inventiviteit. Het leven van een paar op een afgelegen boerderij in Zeeland wordt onverwachts door elkaar gegooid door de komst van een vreemdeling met autopech. Zonder enige overbodige dramatiek wordt een klein autootje het podium overgereden, horen we de verwrongen ontbijtgeluiden van man en vrouw, het tandenpoetsen, het uitwringen van de was. En even onnadrukkelijk zien we hoe elke hoop in de vernieling wordt gereden.

Vier sterke voorstellingen in het Jong Theater-onderdeel dus. Daarnaast was er heel wat interessant werk te zien van „door-groeiers” als Raven Ruëll, Ruud Gielens, DitoDito en het onnavolgbaar spitante *Sidekicks* van het Zesde Bedrijf. Theater aan Zee is een festival dat een heel eigen plek inneemt in het landschap. Door zijn focus op jong theaterwerk in confrontatie met het werk van gevestigde waarden, krijgt het een grote openheid. Zelden bruiste een festivalcentrum zozeer van leven en enthousiasme als in het Café Koer waar makers en publiek, technici en organisatoren met elkaar in discussie traden.

Ondanks het prachtige weer van de afgelopen week, zaten heel wat zalen overvol. Theater aan Zee is stilaan de plek bij uitstek die kwaliteit verbindt met toegankelijkheid, die een aantrekkelijke bijklank geeft aan de verfoeilijke term „cultuurtoerisme”, en tussendoor ook nog een aantrekkelijk platform biedt aan theatermakers op de grens van het professionele leven. Dat laatste is uiteraard wat het festival zo bijzonder maakt.

Theater aan Zee deelt talrijke prijzen uit

Zaterdagavond werden in het Feest- en Cultuurpaleis in Oostende op een swingend slotfeest de Jong Theater Werk-prijzen van Theater aan Zee uitgereikt.

Joost Vandecasteele kaapte met zijn monoloog *Sparta 2001*, volgens de jury "een overtuigend statement dat getuigt van een groot politiek, economisch en sociaal bewustzijn", de Stad Oostende/Limelight-prijs weg. De stad Oostende/STUK-prijs ging naar *Endless Medication* van Marijs Boulogne en Manah Depauw, "een sterk team dat het publiek moeiteloos meezuigt in zijn ongebreidelde - vrouwelijke - fantasie". De makers krijgen elk een investeringsenveloppe ter waarde van 10.000 euro die hen in staat moeten stellen hun werk in residentie in

de kunstcentra Limelight en STUK in rustige omstandigheden te ontplooien. De TarTarT-prijs ter waarde van 2.500 euro, geschonken door de organiserende vzw van het festival, werd dit jaar uitgereikt aan Gienke Deuten, Bram de Goeij en Wijnand Moeken van de Amsterdamse Toneelschool voor *Zomer in Zeeland*, een "verfrissende objecttheatervoorstelling die met weinig middelen een filmische wereld oproept die getuigt van tanend huwelijksgeluk en onbeantwoord verlangen".

De KBC-jong Theater Werk-prijs ten slotte werd toegekend aan het gezelschap De Warme Winkel van Vincent Rietveld en Mara van Vlijmen, voor *Ajah* of "Als je alles hebt", een voorstelling die "op een speelse en intelligente manier een dwars-

doorsnede maakt van de huidige, lichtjes op hol geslagen Nederlandse maatschappij".

Tot slot nam de vzw TarTarT zich voor om, naar aanleiding van het krachtige optreden van singer-songwriter Maartje Teussink, vanaf volgend jaar extra te investeren in Jong Muziek Werk. Samen met de laureaten van het Jong Theater Werk werden ook de winnaars van het straattheaterfestival PAF of Performing Arts Festival bekendgemaakt. De eerste prijs van de jury, ter waarde van 750 euro, ging naar Hamish en Flamish, een cirquelact met evenwichtsoefeningen en fakkeljongleren, die "garant stond voor een professioneel spektakel".

Sparkly Star kreeg de prijs van het publiek, goed voor 175 euro. De aanmoe-

digingsprijs van PAF ten slotte, goed voor 750 euro, ging naar Proetsjokov. Theater aan Zee sloot zaterdagavond niet alleen zijn deuren met een prijsuitreiking en een swingend slotfeest, maar ook met een positieve terugblik. Gedurende tien dagen passeerden 350 voorstellingen de revue, goed voor een bezoekersaantal van 250.000 mensen en een verkoop van 20.000 kaarten. Een minder positieve noot is dat het festival met de middelen die het momenteel van de stad Oostende krijgt luidens artistiek programmator Don Verboven aan zijn absolute limitet zit. Zonder subsidie van de Vlaamse Gemeenschap, die Theater aan Zee dit jaar geweigerd werd, zal het festival gedwongen zijn in de toekomst te snoeien in zijn programma. (SDK)

LANG LEVE DE JONGE WINNAARS

Het was vroeg vanochtend toen de jury voor het **Jong Theater Werk** de koppen bijeenstak in Hotel Ter Streep voor een doorgedreven evaluatie. Aangevoerd en aangespoord door schepen van Toerisme Hilde Veulemans werden de meest uiteenlopende argumenten en belevenissen op tafel gegoid, zomaar, tussen de croissants, de eierdopjes en de thermoskannen. Waarbij er na twee uur vergaderen toch een consensus uit de bus kwam, goed voor vier prijzen.

De investeringsenveloppes - elk ter waarde van 10.000 euro en sinds vorig jaar respectievelijk de Stad Oostende / STUK-prijs en de Stad Oostende / Limelight-prijs genaamd - staan voor investeringen door deze badstad en de genoemde kunstcentra om jonge, talentvolle theatermakers onder de arm te nemen en hen de kans te geven hun werk in rustige omstandigheden te ontplooien. Zijn als winnaars in deze categorie uit de bus gekomen: **Sparta 2010** van Joost Vandecasteele (Stad Oostende / Limelight-prijs) en **Endless Medication** van Marijs Boulogne en Manah Depauw (Stad Oostende / STUK-prijs). 'In beide voorstellingen, gemaakt als eindwerk aan het Brusselse RITS, staan makers met een sterke persoonlijkheid op de scène die compromissloos en gedreven een aparte logica ontwikkelen. Boulogne en Depauw vormen een sterk team dat het publiek moeiteloos meezuigt in zijn ongebreidelde - vrouwelijke - fantasie. Vandecasteele formuleert een overtuigend statement dat getuigt van een groot politiek, economisch en sociaal bewustzijn.' Met de TarTarT-prijs ter waarde van 2.500 euro (plus een residentie van één maand) investeert de organiserende vzw achter het festival in een groep die een werkverblijf krijgt aangeboden op de volgende editie van Theater aan Zee. Winnaar is **Zomer in Zeeland** door drie studenten van de Amsterdamse Toneelschool: Gienke Deuten, Bram de Goeij en Wijnand Moeken. 'Deze - ondanks de broeierige sfeer - verfrissende 'objecttheatervoorstelling' roept met weinig middelen een filmische wereld op die getuigt van tanend huwelijksgeluk en onbeantwoord verlangen.' Laatst uit te reiken prijs is de KBC - Jong Theater Werk-prijs ter waarde van 2.500 euro. Die gaat naar de voorstelling **Ajah** van De Warme Winkel, een gezelschap dat ontstond in de schoot van de Toneelacademie Maastricht. 'Vincent Rietveld en Mara van Vlijmen zijn zeer goede, zelfs virtueuze, spelers die met Ajah - de titel staat voor 'Als je alles hebt' - de tijdgeest weten te vatten. Op een speelse en intelligente manier maken zij een dwarsdoorsnede van de huidige, lichtjes op hol geslagen Nederlandse maatschappij.' Tot slot neemt TarTarT zich voor om, geïnspireerd door de krachtige aanwezigheid van singer-songwriter Maartje Teussink, vanaf volgend jaar extra te investeren in Jong Muziek Werk.

De jury voor het Jong Theater Werk bestond uit Hilde Veulemans (voorzitter), Peter Anthonissen, Robby Cleiren, Tuur De Weert, Joost Fonteyne (Limelight), Steven Heene en An-Marie Lambrechts (STUK).

Tazette
03-08-2002

De Morgen
05-08-2002

Endless Medication

ENDLESS MEDICATION a été créé dans le cadre du RITS à Bruxelles. Après une première série de représentations au Stokerij (KVS/De Bottelarij), le spectacle a été joué au festival de théâtre *Voix Gras* du centre des arts scénique de Louvain le STUK, au festival *Theater aan Zee* à Ostende, où il a été primé du prix Stad Oostende/STUK, au festival BRONKS du Palais Des Beaux Arts de Bruxelles, au festival Porn Around The World au KC nona de Mechelen. La version francophone a été présentée au Festival *Noria* et à *L'An Vert* à Liège, elle sera également présentée en mai au Kunsten Festival Des Arts de Bruxelles.

Mystique, life-art et une autre voix

Endless Medication est une histoire de femmes, racontée et jouée par deux femmes en recherche de leur propre langue, leur propre folie et leur propre vérité dans une société patriarcale.

Dans ce spectacle Marijs Boulogne et Manah Depauw cherchent leur propre voix : une autre manière de parler des femmes, un angle d'incidence artistique qui surmonte la discussion éternelle entre 'féminin' et 'féminité'. Elles ballaient les possibilités d'un art qui donne audience à la naissance bruyante de cette autre voix. Une voix qui a souvent été opprimer et qui veut explorer sa propre langue et son passé. Un son artistique qui est fondamentalement différent de celui des normes dominantes. Un art qui s'oppose directement à tout ce qui est logique et a tous les dogmes qui existent sur la "soi-disante" réalité. Une voix qui part d'une recherche intellectuelle et intuitive de "qu'est-ce qui est véritable ?", "qu'est-ce qui est vrai ?" d'après "mon" expérience, à la base une conception chaotique de la réalité, un non-comprendre.

Pour *Endless Medication* Marijs et Manah cherchaient d'autres manifestations de cette nouvelle voix, et sont arrivées à la mystique corporelle des béguines et à la "performance art" féminine contemporaine. Ces deux formes d'art féminin sont, chacune dans leur propre manière, des tentatives d'exprimer l'indicible, de l'explorer et de le provoquer pour mettre le corps dans une situation physique extrême. Life-art ou performance essaie d'incorporer l'indicible, le chaos de la réalité dans une confrontation ultime de l'idée et du corps, une immobilité. La mystique corporelle médiévale cherche l'indicible ultime, Dieu comme le grand rien, par la privation de soi-même par la mortification et par l'ascèse. A la base des deux est la dynamique de la fantaisie d'innocence, un penchant suprême d'harmonie, accompagné par des actes de pénitence, mises en scène de façon fantasmagorique et entreprises pour intercepter les émotions peu conscientes de culpabilité, de malaise et d'irrésolution.

L'histoire de *Endless Medication* est inspirée par la vie d'une de ces femmes mystiques, sainte Rosa de Lima (1586-1617). Cette religieuse qui avait parfois des visions extatiques et qui était insensible aux douleurs extrêmes, vivait en pénitence, en prière et en carême dans une cellule du jardin de ses parents, injuriée par son entourage et soumise à une maladie douloureuse.

Avec ce personnage derrière la tête, Marijs et Manah commençaient à écrire et improviser, et ainsi l'histoire de Rosa (avant une artiste de performance, plus tard un fakir) se réalisait, plongée dans notre bocal à poissons belge avec son passé catholique, et nourrit de fantaisies infantiles-abominables-érotiques et de musique mélancolique à l'accordéon.

Endless Medication

Dans l'atmosphère d'un vieux petit théâtre de variété, *Endless Medication* raconte l'histoire de Rosa, une fille étrange à la "fantaisie d'innocence". Personne n'a jamais vu Rosa pleurer, ni sa mère, ni sa grande-mère. Dès son enfance Rosa développe des occupations étranges : elle fait des couronnes de fleurs dans lesquelles elle tresse une bande de fer avec des petits clous qui lui coupent la chaire. Rosa veut devenir un fakir. Elle cueille des fleurs laides en plastique dans les cimetières, au supermarché elle se couvre de poudre à laver et puis elle saute dans l'eau du canal, elle tricote des couvertures d'insectes sous lesquelles elle essaie de dormir.

Un jour Dieu lui rend visite, il lui raconte qu'elle peut venir au ciel, mais pas avant qu'elle ait donné naissance au nouveau messie, qui grandit dans son gros intestin. Parce qu'un enfant de Dieu ne peut pas être né dans la merde, elle doit cesser de manger et ne peut aspirer que de l'air, avec une machine que Dieu lui a spécialement envoyée.

Chaque jour Rosa aspire avec enthousiasme sa portion d'air, et au début tout va bien. Mais la faim commence à la ronger, et elle sent qu'elle mourra si le nouveau Jésus reste dans son ventre. Elle invoque Dieu de l'aider, mais il ne l'entend pas. Rosa décide de déloger l'enfant avec un accouchement prématuré.

Cela se gâte naturellement, et Rosa doit appeler le docteur, qui essaie de la convaincre que Dieu n'existe pas et que la vie est laide. Après sa visite au docteur Dieu lui parle à nouveau, fâché parce qu'elle a échoué. Elle lui demande si elle peut couvrir un œuf, et elle en reçoit un la nuit, dans un rêve. Mais l'épisode avec l'œuf tourne mal aussi. Rosa se réveille de son rêve avec une marre de sang entre les jambes et pour la deuxième fois elle a besoin de l'aide du docteur, qui pense qu'elle s'est mutilée. Après que le docteur ait cousu la plaie, celle-ci commence à gonfler. Elle enfle jusqu'à ce que les fils se cassent et qu'un petit pied en sort : le nouveau Jésus est né. C'est un messie en plastique, donc immortel, qui ne pleure jamais, exactement comme sa mère. Et l'enfant-jésus commence ses oracles, et à promulguer des lois. A ce moment le docteur intervient : Rosa est mise dans un hôpital psychiatrique et l'enfant-jésus est jeté par la fenêtre. Elle est appelée à comparaître devant un tribunal qui la condamne à une médication perpétuelle – une prison temporelle ou une délivrance éternelle.

Cie Buelens Paulina

MARIJS BOULOGNE (1978) a fait des études de metteur en scène au RITS à Bruxelles et a fait une année supplémentaire dans la section 'atelier libre', nouveaux médias et oeuvres interdisciplinaires. Elle a collaboré comme stagiaire chez Enrique Vargas et Sam Bogaerts. Elle a écrit et mis en scène les pièces *Voulez-vous poeper avec môa* et *Herzschmerz*. Elle a aussi adapté et mis en scène *Grand et petit* (Botho Strauss), *les presidentes* et *anticlimax* de Werner Schwab. Elle a créé la vidéo de performance *visoenen* et l'installation *Fuck me dead* (performance, vidéo, diapositives, broderie) au sujet du dévouement et de l'extase, qui a été exposé au Nieuwpoortheater à Gand en juin 2002.

MANAH DEPAUW (1979) a fait des études d'art dramatique au Conservatoire Royal d'Art Dramatique à Liège. Elle a joué dans *La Revue Panique* de Théâtre de Poche (mise en scène Charlie Degotte), dans le spectacle de rue *La Cour des Risoirs* de la Compagnie du Parking (mise en scène Patrick Hermann) et réalisé un court métrage *Fisher Price*. Elle a fait une tournée de trois mois au Cambodge et au Vietnam avec "clown et magicien sans frontières" avec le spectacle *Enchantement*. Fascinée par l'Art Brut elle fait aussi de la peinture.

Chaque dimanche : Marijs et Manah font aussi l'émission radio *Van aangezicht tot werkgezicht* sur FM Brussel, où elles improvisent des histoires sur de la musique contemporaine.

► **Buelens Paulina** ◀

“Un jour dans un magasin de seconde main j’ai trouvé une combinaison sur laquelle un nom avait été inscrit : Buelens Paulina, une petite bande blanche avec le nom brodé en lettres rouges, comme celles qu’il fallait mettre dans les sacs de gymnastique à l’école. La jupe venait d’une institution psychiatrique : si ton nom est cousu sur ta poitrine, ça veut dire quelque chose. Avant cette jupe était verte, maintenant elle est pâle et usée, et ainsi le tissu et la couleur trahissent les grandes lessiveuses de l’institution, où tout est jeté ensemble, avec beaucoup de décolorant. Buelens Paulina a disparu : il est presque impossible de découvrir qui elle était, mais la combinaison est encore là et elle raconte quelque chose de la femme qui la portait.”

Marijs Boulogne

Pour Marijs et Manah elle est devenue la jupe de la folie, un costume qu’on peut mettre et ôter. C’est une ode à la transgression de soi-même, c’est permettre à une autre voix de parler pour soi, devenir un autre être. Cet autre être s’appelle Buelens Paulina.

Avec *Buelens Paulina* elles veulent dégager une sorte de folie dans les gens, et mettre en question ce que ne peut pas faire selon les règles courantes de la société. Temporellement disloquer quelque chose dans le cerveau du public, leur montrer ‘la troisième possibilité’. Croire pour un instant qu’on peut prendre une autre route que le chemin court et droit de la naissance à la mort. Pour un instant échapper à la mort qui peut venir à chaque moment et qui absorbe tout, une fin qui est toujours absurde parce qu’on n’a jamais fini à vivre.

Sur cette jupe l’indescriptible, le chaos, à reçu un nom, et pas le nom d’une pathologie, mais deux mots avec force et parure. *Buelens*, fait penser à ‘beuling’, boudin noir en anversois – et puis *Paulina*, si beau et avec tant de couleur et d’élégance.

Sous la jupe de *Buelens Paulina* des jeunes artistes cherchent de façon interdisciplinaire et intercommunautaire une propre langue et une réalité propre. Dans l’improvisation avec le théâtre, la performance, la musique contemporaine, l’art vidéo et la broderie ils racontent leurs histoires pleines d’humour, de tendresse, de folie, de cruauté et d’érotisme. Grâce à la force de leur naïveté, souvent complexe dans leur simplicité, ces histoires estompent les frontières entre flamand et wallon, entre art d’enfants et art d’adultes, entre folie et réalité.

Endless Medication
Cie Buelens Paulina

Bart Capelle 0476/39 53 52
Communication bartcapelle@hotmail.com

Marijs Boulogne 0479/56 52 44
postvoormarijs@hotmail.com

Manah Depauw 0486/60 36 80
manahbe@yahoo.fr

Tom De Roy 0498/81 82 40
Régie bmwr90@hotmail.com